

WIADOMOŚCI BANKU POLSKIEGO

(Drukowane jako rękopis).

Rok III.

WARSZAWA, DNIA 31 SIERPNIA 1926 R.

Nr. 16.

TREŚĆ:

Ruch służbowy	str. 121	Stosunek wagi eksportowanego drzewa do objętości	str. 123
Unieważnione akcje Banku Polskiego	" 121	Wycofanie z obiegu 1- i 2-markowych biletów Deutsche Rentenbank	" 124
Wydawanie monet 1- i 2-groszowych w małych ilościach	" 121	Właściwe zaliczanie przy skupie równowartości skonfiskowanych walut	" 124
Obowiązek banków dewizowych deponowania w Banku Polskim posiadanych na własność akcji Banku Polskiego	" 122	Izby Rozrachunkowe	" 124
Zmiana formy zewnętrznej wydawnictwa „Erkennungszeichen echter und gefälschter Banknoten und anderer Werte”	" 122	Sytuacja finansowa w Belgii	" 125
Ilość waluty eksportowej przymusowo odstępowanej Bankowi Polskiemu z tytułu wywozu jaj	" 123	Zmiany w urzędowej stopie dyskontowej	" 126
		Rozwój wkładów w instytucjach kredytowych	" 127
		Bilanse banków emisyjnych	" 128

Ruch służbowy.

Zwolnienie ze służby.

Marjan Sadowski z Oddziału Głównego w Warszawie.

Unieważnione akcje Banku Polskiego.

(Dział I Spisu Okólników).

Numer kolejny	Imię i nazwisko pierwszego akcjonariusza	Odcinków		Numery akcji
		sztuk	po akcji	
77.	Marjan Malec	1	1	805258
78.	Władysław Nowobilski . . .	1	1	817491
79.	Bracia Horn i Rupiewicz. .	8	5	606076/90 606096/100 606106/25
80.	Turski, Ćwikliński i Ska fabryka maszyn i odlewnia żelaza	5	5	536336/60
81.	Justyn Bieniewski	1	2	432183/4
82.	Zarząd Powiatowej Kasy Chorych w Warszawie . . .	3	1	222840/2

Wydawanie monet 1- i 2-groszowych w małych ilościach.

(Dział XIII Spisu Okólników).

Oddziały wydają bilon w ilościach żądanych przez klientów w pełnych workach, rulonach lub torebkach bez żadnych ograniczeń. Ze względu na to, że Skarbiec Emisyjny nie posiada narazie monet 1- i 2-groszowych, zaś w Oddziałach zapasy ich są już na wyczerpaniu, poleca się skutecznie wypłaty lub wymianę temi sortami bilonu tylko w jaknajmniejszych ilościach — maksymalnie po jednym rulonie — z wyjątkiem kas skarbowych, urzędów pocztowych i takich instytucji oraz przedsiębiorstw przemysłowo-handlowych, którym monety wspomnianej wartości są potrzebne do dziennych wypłat.

Obowiązek banków dewizowych deponowania w Banku Polskim posiadanych na własność akcji Banku Polskiego.

(Dział XII Spisu Okólników).

Banki dewizowe obowiązane są — zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 15 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86 z dnia 20 sierpnia 1926 r., poz. 482, § 2) — posiadać na własność przynajmniej 1000 sztuk akcji Banku Polskiego, które winny być zdeponowane w Banku Polskim przez cały czas wykonywania przez bank dewizowy nadanych mu uprawnień i nie mogą być ani podejmowane ani też odstępowane osobom trzecim bez pisemnej zgody Ministerstwa Skarbu.

Wobec powyższego winny Oddziały przy przyjmowaniu składanych z tego tytułu do bezpłatnego depozytu akcji Banku Polskiego wydawać dowody depozytowe, skreślać na nich czerwonym atramentem ostatnie zdanie tekstu pierwszej strony „Dowód może być odstąpiony w drodze cesji osobie trzeciej z jednoczesnem zawiadomieniem Banku Polskiego Oddział w..... o dokonanej cesji”, wypisywać z lewej strony u góry adnotację „*Akcje Banku Polskiego złożono w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86 z dnia 20 sierpnia 1926 r., poz. 482, § 2)*”, ponadto zaś na trzeciej stronie z napisem „Uwagi” zamieszczać zastrzeżenie następującej treści: „*Dowód niniejszy nie może być odstąpiony osobie trzeciej bez zgody Ministerstwa Skarbu*”.

Taką samą adnotację i zastrzeżenie należy uwidaczniać również na deklaracji depozytowej we wskazanych miejscach.

Jednocześnie nadmienia się, że akcje Banku Polskiego, złożone do depozytu z tytułu prowadzenia Zastępstw, na zabezpieczenia kredytu i t. p. nie mogą być uważane jako depozyt, wymagany rzeczonem rozporządzeniem. O ile deponent pragnąłby, ażeby depozyt taki uznało Ministerstwo częściowo lub w całości jako wypełnienie ustawowego warunku, winien uzyskać na to pisemne wyrażenie zgody tego Ministerstwa, przyczem odnośne pismo należy przechować łącznie z właściwą deklaracją.

W razie wydania już przez który z Oddziałów bankowi dewizowemu dowodu na złożenie tego rodzaju depozytu, należy zażądać przedstawienia go, celem odpowiedniego uzupełnienia, na deklaracji natomiast uczynić to natychmiast.

Zmiana formy zewnętrznej wydawnictwa „Erkennungszeichen echter und gefälschter Banknoten und anderer Werte”.

(Dział XII Spisu Okólników).

Administracja wydawnictwa „Erkennungszeichen echter und gefälschter Banknoten und anderer Werte”, organu międzynarodowej kryminalno-policyjnej komisji w Wiedniu, zmieniła od dnia 7 sierpnia 1926 r. formę przysyłania swoim abonentom zawiadomień o fałszowaniu biletów bankowych i państwowych, czeków, akcji oraz innych walorów w ten sposób, że informacje będą podawane nie zapomocą zeszytów, przysyłanych — jak dotychczas — raz na miesiąc, lecz oddzielnymi kartkami, rozsyłanymi przez wspomniane wydawnictwo bezpośrednio po otrzymaniu odnośnych doniesień.

Do należytego przechowywania nadsyłanych kartek służy odpowiednia teczka płócienna z grzbietem sprężynowym, umożliwiającym ich silne ujęcie, tudzież zapobiegającym zagubieniu. Przesłaną Oddziałom teczkę z zielonego papieru, jako tymczasową, należy po otrzymaniu wyżej wspomnianej trwałej teczki sprężynowej zniszczyć.

Dla przejrzystości ułożone są zawiadomienia w sześciu działach, z których:

dział	I	obejmuje:	Fałszowanie pieniędzy papierowych i monet,
	„ II	„	Wycofanie z obiegu pieniędzy papierowych i monet,
	„ III	„	Nowe emisje pieniędzy papierowych i monet,
	„ IV	„	Fałszowanie czeków, weksli, akcji i innych papierów wartościowych,
	„ V	„	Okólniki i doniesienia kryminalne,
	„ VI	„	Doniesienia o zagubieniu.

Poszczególne działy oddzielone są kartonami, opatrzonemi w środku i na brzegu (w nacięciu) wyżej wymienionemi napisami.

Włączanie nadsyłanych kartek do właściwych działów odbywa się na podstawie wskazówki, wydrukowanej na kartce z prawej strony u góry w obramowaniu. Wskazówka taka podaje przede wszystkim odpowiedni dział (cyfra rzymska) oraz porządek układania.

W I, II i III dziale układa się kartki alfabetycznie, podług nazw państw, których początkowe litery podane są dużymi literami; przy równobrzmiących wielkich literach wskazują na zachowanie właściwego porządku małe litery (obok wielkich); o ile zaś wielkie i małe litery mają jednakowe brzmienie (przy nazwach tych samych państw), oznaczono dalszy porządek kolejnymi cyframi arabskimi.

Dział IV podzielony jest na grupy, z których I obejmuje czeki, II weksle, III akcje, IV inne papiery wartościowe; włączanie kartek w tym dziale uskutecznia się w każdej grupie według kolejnej numeracji.

Dział V składa się z dwóch grup: I obejmuje kryminalne okólniki, II natomiast kryminalne doniesienia. Układanie w obu grupach odbywa się w kolejnym porządku numerów.

W VI dziale (bez grup) zachowuje się porządek według numerów.

W każdym dziale znajduje się pod kartonem spis rzeczy (na kolorowym papierze), w którym podana jest treść poszczególnych kartek danego działu. Jeżeli w którymkolwiek z działów ma być włączona nowa kartka, wówczas nadsyłany jest również nowy spis rzeczy na papierze odpowiedniego koloru, zawierający treść wszystkich poprzednich kartek i nadesłanych nowych, skutkiem czego poprzedni spis rzeczy, jako nieaktualny, winien być zniszczony a w jego miejsce włożony nowy.

Gdyby Oddział zauważył w przesyłce na podstawie nowego spisu brak jednej lub kilku kartek, względnie jakiegokolwiek inne niezgodności, winien donieść o tem natychmiast Sekretarjatu Dyrekcji, który załatwi reklamację we własnym zakresie.

Kartki z zawiadomieniami przesyłane będą stale Oddziałom przez Sekretarjat Dyrekcji w miarę otrzymywania ich z administracji rzeczonego czasopisma, przyczem włączanie do teczki winno być dokonywane w myśl wyżej podanych wskazówek.

Ilość waluty eksportowej przymusowo odstępowanej Bankowi Polskiemu z tytułu wywozu jaj.

(Dział XII Spisu Okólników).

Wobec zwyżki cen jaj na rynkach światowych eksporter ma możność wpłacenia tytułem waluty eksportowej po £ 5.— od skrzyni, t. j. tyle, ile przewiduje obwieszczenie Ministra Skarbu w Monitorze Polskim Nr. 168 z dnia 27 lipca 1926 r., poz. 496.

W związku z powyższem w przyszłości należy wystawiać zaświadczenia walutowe na wywóz jaj na kwoty, przewidziane w rzeczonem obwieszczeniu.

Notatkę w tej sprawie, umieszczoną w Wiadomościach Banku Polskiego Nr. 11 z dnia 15 czerwca 1926 r., unieważnia się.

Stosunek wagi eksportowanego drzewa do objętości.

(Dział XII Spisu Okólników).

Ilość waluty eksportowej, przymusowo odstępowanej Bankowi Polskiemu z tytułu wywozu drzewa, została ustalona w stosunku do wagi wywożonego drzewa (Monitor Polski Nr. 168 z dnia 27 lipca 1926 r., poz. 496 i Okólnik Nr. 38 z dnia 28 lipca 1926 r.). Ponieważ w przedstawianych przez eksporterów umowach i fakturach cena podawana jest od 1 m³, względnie 1 standarta, wyjaśnia się, że przy ewentualnem kontrolowaniu tych dokumentów Oddziały winny stosować następujące relacje:

1 standart drzewa miękkiego	—	3·5	tonny
1 „ „ twardego	—	4·5	„
1 m ³ „ miękkiego	—	0·75	„
1 „ „ twardego	—	0·95	„

Wyżej przytoczone relacje są przeciętne, t. j. po uwzględnieniu średniej zawartości wilgoci drzewa.

Wycofanie z obiegu 1- i 2-markowych biletów Deutsche Rentenbank.

(Dział XII Spisu Okólników).

Deutsche Rentenbank ogłosił, że bilety wartości 1 i 2 marek rentowych (Rentenbankscheine) przestaną być prawnym środkiem płatniczym w dniu 1 października 1926 r. Bank Rzeszy będzie wymieniał bilety te do 15 grudnia 1926 r.

Wobec powyższego należy zaprzestać skupu wymienionych biletów, a znajdujące się obecnie w posiadaniu Oddziałów przesyłać do Oddziału Głównego.

Właściwe zaliczanie przy skupie równowartości skonfiskowanych walut.

(Dział XII Spisu Okólników).

W Okólniku Nr. 122 z dnia 9 grudnia 1924 r. w punkcie 1) polecono Oddziałom „skonfiskowane (a nie ofiarowane) banknoty walut obcych, nadających się w Banku Polskim do skupu, realizować, wcielać po parytecie do zapasów własnych, a równowartość przekazywać na rachunek żyrowy Centralnej Kasy Państwowej w Warszawie“. Ponieważ tego rodzaju zaliczanie spowodowało sprzeciw władz konfiskujących waluty obce, Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 21 sierpnia 1926 r. L. DK/3003/WAK załatwiło sprawę tę w ten sposób, że wpływy z realizacji skonfiskowanych na rzecz Skarbu Państwa walut obcych powinny być zarachowywane zgodnie z dyspozycją tego urzędu, który konfiskatę zarządził lub który wykonywa odnośną decyzję swej władzy przełożonej.

W myśl powyższej zasady celne konfiskaty walut obcych nie podlegają zaliczeniu na rachunek Centralnej Kasy Państwowej bez wyraźnej w tym względzie dyspozycji urzędu, zarządzającego konfiskatę.

Pismo Ministerstwa Skarbu — Komisja Skarbu Narodowego L. 2132/24/S. N. z dnia 14 listopada 1924 r. dotyczy walut obcych, uznanych za przepadłe na rzecz Skarbu Narodowego, a nie walut wogóle skonfiskowanych.

Treść niniejszego artykułu należy odnotować w powołanym na wstępie Okólniku.

Izby Rozrachunkowe.

Jednym ze wskaźników tętna życia gospodarczego jest wysokość obrotów Izb Rozrachunkowych. W roku 1925 obroty rozrachunkowe osiągnęły najwyższego natężenia w lipcu 1925 r. Suma przedstawionych dowodów w 3 Izbach Rozrachunkowych wynosiła w milionach złotych:

Styczeń 1925	95.6
Marzec „	139.8
Czerwiec „	128.9
Lipiec „	198.0

Od końca lipca, w związku z załamaniem się kursu złotego (27 lipca 1925 r.) datuje się stały spadek obrotów rozrachunkowych, jako jeden z zewnętrznych objawów przeżywanego kryzysu walutowego i gospodarczego.

Rozwój obrotów Izb Rozrachunkowych w okresie od lipca 1925 do lipca 1926 r. charakteryzuje poniższe zestawienie (w milionach złotych):

	Ogółem		Ogółem	Warszawa	Poznań	Lwów
Sierpień 1925	177.6	Styczeń 1926	85.7	52.3	25.9	7.5
Wrzesień „	158.1	Luty „	63.9	47.6	11.1	5.2
Październik „	124.1	Marzec „	109.0	71.0	30.4	7.6
Listopad „	105.7	Kwiecień „	97.6	67.0	24.6	6.0
Grudzień „	92.1	Maj „	71.4	52.4	13.9	5.1
		Czerwiec „	77.0	47.1	23.1	6.8
		Lipiec „	86.2	55.4	24.9	5.9

Sytuacja finansowa w Belgji.

Przed wojną finanse Belgji oparte były na zdrowych podstawach. W latach inflacji i deficytów budżetowych Skarb belgijski zmuszony był uciekać się do środków nadzwyczajnych, jak zaciąganie pożyczek wewnętrznych i zewnętrznych. Powstał w ten sposób dług publiczny Belgji w wysokości 47 miliardów franków, który aż do niedawna nie był w całości skonsolidowany. Poniższe zestawienie przedstawia rozwój gospodarki skarbowej i zadłużenie Skarbu w okresie powojennym:

(w milionach franków belgijskich)					
	Dochody	Wydatki	Saldo $\pm$	Dług publiczny Belgji	Koniec r 1925
1919	4.069	6.988	— 2.918	I. Długi skonsolidowane	
1920	7.432	10.278	— 2.846	a) wewnętrzne	16.108
1921	7.077	8.399	— 1.322	b) zewnętrzne	15.818
1922	6.768	8.438	— 1.670	II. Długi nieskonsolidowane	
1923	8.622	8.857	— 235	a) wewnętrzne	7.152
1924	10.199	9.881	+ 318	w tem zaliczki Banku Narodowego	
1925	13.599	13.314	+ 285	Belgijskiego 5.200	
				III. Dług bieżący	
				wewnętrzny	7.536
Razem	57.766	66.155	— 8.389	Razem	46.912

Tak więc nieskonsolidowany dług wewnętrzny i zewnętrzny Belgji wynosił zgórá 30% ogólnej sumy długu publicznego. Sytuacja ta wywołała oczywiście swój ujemny wpływ na kurs franka, który z 85 centów szwajcarskich w końcu 1918 r. spadł do poziomu 22½ ct. w końcu roku 1925.

Pierwsza próba naprawy Skarbu uczyniona była w r. 1924/25 przez ministra Jansena. Przyjęcie przez Niemcy planu Dawesa i uregulowanie długów belgijskich w Ameryce przez t. zw. umowę Waszyngtońską, a także uchwalenie zrównoważonego budżetu na rok 1925 kosztem wielkich oszczędności stworzyło dość pomyślną sytuację dla przeprowadzenia reformy finansowej. Punktem ciężkości programu Jansena był projekt pożyczki zagranicznej w sumie 100 — 150 milj. dolarów, przeznaczonej na spłatę długu Skarbu w Banku Narodowym i na cele interwencyjne — zlekceważoną natomiast została sprawa konsolidacji długów wewnętrznych. Dalszemi ważniejszymi etapami sanacji miały być: wprowadzenie gold exchange standard, przewalutowanie zapasów złota Banku Narodowego (nadwyżka w ten sposób otrzymana miała iść na umorzenie części długu Skarbu względem Banku) i podwyższenie kapitału zakładowego tego Banku z 50 do 200 milionów franków.

Wobec uzyskania pożyczki zagranicznej w wysokości 100 milionów dolarów w dwóch ratach od grupy Morgana i pomyślnej sytuacji budżetowej, frank belgijski stabilizował się w drugiej połowie 1925 r. na poziomie 107 franków za 1 funt szterling i kurs ten został przyjęty za kurs stabilizacji.

Na wiosnę roku 1926, gdy program rządowy uzyskał konieczną legalizację drogą uchwalenia odpowiednich ustaw skarbowych, wobec czego miano przystąpić do realizacji tego programu, sytuacja nagle pogorszyła się głównie wskutek zlekceważenia sprawy długów wewnętrznych i trudności, związanych z prolongowaniem obligacji skarbowych.

Nieskonsolidowany dług bieżący Belgji wynosił bowiem w owym czasie 7.700 milj. franków, z których 5.900 milj. w obligacjach skarbowych z terminem sześć-miesięcznym i 1.800 milj. płatnych 1-go grudnia tegoż roku. Kryzys zaufania, który wyraził się wielką ilością obligacji przedstawionych do spłaty, odbił się ujemnie na rokowaniach o dalszą pożyczkę zagraniczną i spowodował przesilenie gabinetowe, które pogorszyło sytuację walutową do tego stopnia, że frank belgijski z 23.65 centów szwajcarskich w marcu spadł do 17.90 cent. w kwietniu i 14.90 — w maju r. b.

W dniu 25 maja nowo utworzony gabinet pod przewodnictwem Jaspara stanął przed Izbą. Teke Skarbu objął Houtard, mając do pomocy doświadczonego finansistę Emila Francqui w roli ministra bez teki. Program sanacyjny nowego rządu w przeciwieństwie do programu Jansena dużo uwagi poświęca sprawie konsolidacji długów wewnętrznych. Głównymi wytycznymi tego programu są: 1) udzielenie pełnomocnictw królowi na okres 6 miesięcy, 2) dalsza kompresja wydatków, 3) rewizja ustaw skarbowych, mająca na celu utworzenie nowych źródeł dochodu i 4) utworzenie funduszu amortyzacyjnego w ścisłym związku z reorganizacją kolei państwowych.

1) Pełnomocnictwa udzielone królowi dotyczą głównie regulowania obiegu pieniężnego, zaciągania pożyczek, reglementacji obrotu dewizowego, zmian Statutu Banku Narodowego, podnoszenia podatków i t. p.

2) Kompresja wydatków przewiduje powstrzymanie wszelkich robót publicznych i przeprowadzenie wielkich oszczędności w wojsku i marynarce. Wszelkie sprawy wątpliwe decydowane są przez specjalny Komitet Skarbowy, w skład którego wchodzi ministrowie Houtard i Francqui oraz p. Wauters. Komitetowi temu powierzona została, między innymi, kontrola wydatków.

3) Rewizja ustaw skarbowych ma na celu powiększenie dochodów skarbowych o $1\frac{1}{2}$ miljarda drogą zwiększenia podatków bezpośrednich i pośrednich jak opłaty od operacji giełdowych, cła i akcyza.

4) Fundusz amortyzacyjny, określony bliżej ustawą z dnia 7 czerwca 1926 r., ma na celu zahamowanie inflacji, spowodowanej spłatą obligacji skarbowych. Fundusz ten zasilony będzie przez sprzedaż pewnych dóbr państwowych, powiększenie dochodów, (p. 3) głównie jednak przez kapitał 10 miliardów franków w formie uprzywilejowanych akcji 500 frankowych Narodowego Towarzystwa Kolei Żelaznych, program bowiem rządowy przewiduje przekazanie administracji kolei państwowych prywatnej spółce akcyjnej, która ma to przedsiębiorstwo prowadzić na zasadach handlowych. Kapitał zakładowy tego towarzystwa ma wynosić 11 miliardów franków, z tych 10 miliardów w akcjach po 500 fr. i 1 miliard w akcjach nieuprzywilejowanych po 100 franków. Te ostatnie należec mają do Rządu. Fundusz amortyzacyjny dysponować będzie kapitałem owych 10 miliardów w ten sposób, że posiadacze obligacji skarbowych będą mogli wymieniać je na uprzywilejowane akcje powyższego towarzystwa. Wymiana ta w zasadzie jest dobrowolna, ponieważ jednak warunki spłaty obligacji niewymienionych, odpowiednio ostemplowanych, będą bardzo ciężkie, gdyż dokonywane będą tylko „w miarę możliwości“ zależnie od stanu funduszu amortyzacyjnego — w rzeczywistości więc będzie wymianą przymusową. Ponieważ ilość obligacji skarbowych krótkoterminowych w obiegu oszacowana jest na 6 miliardów, po dokonaniu wymiany tych obligacji fundusz amortyzacyjny znajdzie się jeszcze w posiadaniu znacznego portfela akcji uprzywilejowanych, które ma zamiar umieścić zagranicą *). Dziesięć procent wpływów, pochodzących z umieszczenia tych akcji na rynkach zagranicznych, przekazane zostanie towarzystwu na fundusz obrotowy. Ponieważ akcje te zabezpieczone są majątkiem Kolei Żelaznych i państwo gwarantuje dywidendę nie niższą od 6% oraz dodatkowe oprocentowanie z części czystego zysku, a także obowiązuje się wykupić te akcje po 20 latach po kursie 175 franków za 1 funt szterling — zamiana obligacji skarbowych 5% na powyższe akcje przedstawia interes dość korzystny. Ponadto rząd ma zamiar uprzemysłowić w przyszłości swoje inne przedsiębiorstwa jak poczta, telegraf i telefony.

Rząd obecny jest pełen optymizmu z powodu poprawy położenia gospodarczego Belgji. Kraj ten nie posiada wcale bezrobotnych, produkcja osiągnęła poziom przedwojenny, bilans płatniczy dzięki pozycjom „niewidzialnego“ eksportu jest czynny, urodzaje tegoroczne są zadawalające, a handel doszedł do niebywałego w czasach przedwojennych rozkwitu, czego dowodem jest statystyka ruchu w porcie w Antwerpii.

Prasa francuska, omawiając projekt sanacji finansowej w Belgji, podnosi jednak, że najważniejszą przeszkodą do zrealizowania tego planu będzie wysoki poziom cen, czego dowodem był wzrost wskaźnika cen hurtowych z 556 w marcu na 761 w czerwcu r. b.

Zmiany w urzędowej stopie dyskontowej,

które zgodnie z Okólnikiem Nr. 14 z dnia 19. II. 1925 r. należy odnotować w „Wiadomościach Banku Polskiego“ z dnia 30 czerwca 1926 r. str. 102:

Węgry z 7% na 6% od dn. 26. VIII. 1926 r.

*) Grupa banków szwajcarskich nabyła już transzę akcji w sumie 200 milionów.

BILANSE BANKÓW EMISYJNYCH.

(W milionach jednostek monetarnych).

BANKI		St. Zjedn.	Anglia	Niemcy	Francia	Belgia	Włochy	Holandja	Szwajcaria
Polonia	Różnica z bilans. z d. 30/VI	§	£	M.	Fr. fr.	Fr. belg.	Lirów	Guld.	Fr. szw.
Złoty	135 + 1	2.837 + 1	153 + 4	1.492 —	5.549 + 3	274 —	894 + 1	420 — 6	420 + 1
Waluty i dewizy	83 + 5	— —	— —	406 + 82	579 + 3	30 —	655 —	215 + 12	11 — 3
Dyskonto	304 + 3	548 + 155	72 — 2	1.108 — 180	5.980 + 111	1.587 + 226	5.973 + 677	52 — 5	293 — 23
Obieg.	512 + 64	1.679 — 9	141 — 1	2.861 — 110	56.271 + 1.410	9.108 + 595	14.099 + 106	816 — 35	753 — 47
Obce fundusze.	96 + 43	2.269 — 21	112 + 7	703 + 177	3.447 + 105	215 — 213	1.857 + 315	55 + 21	92 + 9
Stoła dyskont.	10%	4%	5%	6%	6%	7%	7%	3 1/2%	3 1/2%
Kred. na rzecz Państwa. . .	50 —	— —	11 —	— —	37.300 — 400	438 — 132	5.240 — 2	1 — 2	— —
Pap. państwów.	— —	370 — 112	37 —	— —	5.416 + 32	480 —	— —	— —	— —
Data bilansu .	20/VIII	6/VIII	12/VIII	14/VIII	12/VIII	12/VIII	30/VI	16/VIII	14/VIII
BANKI		Danja		Norwegia		Austria		Węgry	
Szwecja	Różnica z bilans. z d. 30/VI	Kor. d.	Kor. nor.	Szyl.	Pengő	Giecho-słowacja	Jugosławia	Finlandja	Lotwa
Kor. szw.	Różnica z bilans. z d. 30/VI	Kor. d.	Kor. nor.	Szyl.	Pengő	Kor. cz.	Dyn.	M. fin.	Latów
Złoto	228 —	209 —	147 —	40 + 22	168 + 47	1.034 — 7	81 + 1	330 —	24 —
Waluty i dewizy	126 + 77	39 — 11	73 — 8	487 — 27	73 — 34	1.311 + 28	293 — 29	899 —	36 —
Dyskonto	236 — 32	85 — 15	337 — 1	70 — 10	152 — 13	121 + 10	1.170 + 147	484 — 32	67 — 1
Obieg.	477 — 50	389 — 11	333 — 9	811 — 25	399 + 4	6.717 — 502	5.447 — 46	1.294 — 3	30 —
Obce fundusze.	82 — 51	26 + 4	172 + 5	88 + 27	12 + 3	1.174 + 489	488 — 176	40 — 17	56 — 1
Stoła dyskont.	4 1/2%	5%	5 1/2%	7%	6%	6%	6%	7 1/2%	8%
Kred. na rzecz Państwa . .	— —	— —	— —	180 — 2	152 + 1	5.550 — 26	2.000 —	24 —	— —
Pap. państwów.	47 + 35	— —	23 + 2	— —	— —	— —	963 —	237 —	10 + 1
Data bilansu .	7/VIII	31/VII	16/VIII	15/VIII	15/VIII	15/VIII	15/VIII	7/VIII	11/VIII